

Dokumenti Drugoga vatikanskog koncila

Dogmatska konstitucija "Lumen gentium"

Svetost i evanđeoski savjeti u Crkvi

(Čitanje: 1 Sol 4,1-3)

Draga braćo i sestre, dobar dan i dobro došli!

Koncilaska konstitucija "Lumen gentium" (LG) o Crkvi posvećuje čitavo jedno poglavlje, peto, općem pozivu na svetost svih vjernika: svatko je od nas pozvan živjeti u milosti Božjoj, vršeci krjeposti i suobličujući se Kristu. Svetost, prema koncilskoj konstituciji, nije povlastica nekolicine, nego dar koji obvezuje svakoga krštenika da teži savršenstvu ljubavi, to jest punini ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu. Ljubav je središte svetosti na koju su pozvani svi vjernici: usađena od Oca po Sinu Isusu, ta krjepost "upravlja svim sredstvima posvećenja, daje im oblik i vodi ih k njihovom cilju" (LG, 42).

Najviši stupanj svetosti, kao i na počecima Crkve, jest mučeništvo, "najuzvišenije svjedočanstvo vjere i ljubavi" (LG, 50). Stoga koncilski tekst uči da svaki vjernik mora biti spreman ispovjediti Krista sve do prolijevanja krvi (usp. LG, 42), kako se to uvijek događalo i kako se događa i danas. Ta raspoloživost za svjedočenje ostvaruje se svaki put kada kršćani u društvu ostavljaju znakove vjere i ljubavi, zauzimajući se za pravdu.

Svi sakramenti, a na osobit način Euharistija, jesu hrana koja omogućuje rast svetoga života, suobličujući svaku osobu Kristu, uzoru i mjerilu svetosti. On posvećuje Crkvu, kojoj je Glava i Pastir: svetost je, gledajući tako, Njegov dar koji se očituje u našem svakodnevnom životu svaki put kada ga s radošću prihvaćamo i na njega odgovaramo sa zauzetošću. U tom je smislu sveti Pavao VI. na općoj audijenciji 20. listopada 1965. podsjetio da Crkva, da bi bila autentična, želi da svi krštenici "bude sveti, to jest uistinu njezina dostojna, snažna i vjerna djeca". To se ostvaruje kao nutarnja preobrazba, po kojoj se život svake osobe, snagom Duha Svetoga, suobličuje Kristu (usp. Rim 8,29; LG, 40).

"Lumen gentium" opisuje svetost Katoličke crkve kao njezinu konstitutivnu značajku, koju se prima u vjeri, jer se vjeruje u njezinu "nepogrješivu svetost" (LG, 39). To ne znači da je ona sveta na savršen i potpun način, nego da je pozvana biti potvrda, jamstvo tog božanskog dara tijekom svoga hodočašća prema vječnom cilju, hodeći "među progonstvima svijeta i utjehama Božjim" (sv. Augustin, *De civitate Dei* 51, 2; LG, 8). Žalosna stvarnost grijeha u Crkvi, odnosno u svima nama, poziva svakoga na ozbiljno obraćenje života, pouzdajući se u Gospodina koji nas obnavlja u ljubavi. Upravo ta beskrajna milost, koja posvećuje Crkvu, povjerava nam poslanje koje valja izvršavati iz dana u dan: poslanje našega obraćenja. Stoga svetost nema samo praktičnu narav, kao da bi se mogla svesti na etički napor, makar i velik, nego zahvaća samu bit kršćanskoga života, osobnoga i zajedničkoga.

U toj perspektivi odlučujuću ulogu ima posvećeni život, o kojemu koncilaska konstitucija govori u šestom poglavlju (usp. br. 43-47). U svetome Božjem narodu on predstavlja proročki znak novoga svijeta, koji se već sada, ovdje i danas, kuša u povijesti. Naime, znakovi Kraljevstva Božjega, već prisutnog u otajstvu Crkve, jesu evanđeoski savjeti koji daju oblik svakom iskustvu posvećenoga života: siromaštvo, čistoća i poslušnost. Te tri krjeposti nisu propisi koji ograničavaju slobodu, nego oslobađajući darovi Duha Svetoga, po kojima se neki

vjernici potpuno posvećuju Bogu. Siromaštvo izražava potpuno pouzdanje u Providnost, oslobađajući od kalkuliranja i vlastite koristi; poslušnost ima za uzor darivanje sebe koje je Krist prinio Ocu, oslobađajući od sumnje i nadmoći; čistoća je darivanje cjelovita i čista srca u ljubavi, u službi Bogu i Crkvi.

Suobličujući se tomu načinu života, posvećene osobe svjedoče opći poziv na svetost čitave Crkve u obliku radikalnoga nasljedovanja. Evanđeoski savjeti očituju potpuno sudjelovanje u Kristovu životu, sve do križa: upravo smo po žrtvi Raspetoga svi otkupljeni i posvećeni!

Promatrajući taj događaj, znamo da nema ljudskoga iskustva koje Bog ne bi otkupio: čak i patnja, proživljena u sjedinjenju s Gospodinovom mukom, postaje put svetosti. Milost koja obraća i preobražava život tako nas jača u svakoj kušnji, pokazujući nam kao cilj ne neki daleki ideal, nego susret s Bogom koji je, iz ljubavi, postao čovjekom.

Djevica Marija, Presveta Majka Utjelovljene Riječi, neka uvijek podupire i štiti naš hod.